

GENDERISMA vājprāts

Lai saprastu tādas parādības kā t.s. genderisms un daudzas citas tam līdzīgas, kuras visas kopumā varētu nodēvēt, teiksim, par „morāles atrofiju” vai par „cilvēcisko vērtību degradāciju”, nepietiek ar informāciju masu un alternatīvos mēdijos par pasaulē šai ziņā notiekošo. Visa šī informācija, lai cik patiesa tā būtu, tomēr apgaismo tikai vienu šī fenomena aspektu, proti, tieši to, kuru tā autori un prozelīti vairāk vai mazāk provokatīvi (ekshibicionistiski) izceļ, un tādejādi visa šī informācija gribot vai negribot faktiski lej ūdeni uz viņu dzirnavām, par baltu velti popularizējot viņu pausto ideoloģiju, ietērptu spilgtos saukļos un ilustrētu ar izteismīgiem plakātiem. Arī visas protesta akcijas būtībā ir reklāma un mušu gaiņāšana no vienas istabas otrā. Tās labākajā gadījumā nedaudz aizkavē tanka virziņšanos uz priekšu un kalpo pārsvarā tam, lai mudinātu tankistus pārorientēties un mainīt taktiku. Tādēļ, lai arī šai informācijai, bez šaubām, ir sava nozīme un vērtība, paliekot vienpusīga, tā tomēr nevar palīdzēt rast apmierinošu atbildi uz jautājumu: ko darīt, lai apturētu šī vājprāta lavīnu?

Uzbrukums notiek zem ciniski okupētās varavīksnes karoga, kas būtībā ir Dieva derības zīme ar cilvēkiem, bet to organizē cilvēki, kuri vismaz ārēji izskatās laimīgi un viscaur apmierināti ar dzīvi, savukārt pretošanās viņiem notiek zem veco tradīciju un morālo normu karoga, kurām materiālās pasaules ietvaros nav iespējas atrast pārliecinošu attaisnojumu, bet par garīgo pasauli, kurā tās sakņojas, lielai daļai cilvēku arvien vēl ir samērā miglains priekšstats. Turklāt uzbrukums kļūst arvien atklātāks, bezkaunīgāks un pašpārliecinātāks, savukārt pretošanās kustība iegūst arvien krampjaināku raksturu un pauž drīzāk izmisumu un paniku neapturamās stihijas priekšā. Tādēļ saprotams, ka jauniem cilvēkiem tā neliekas tik pievilcīga, kā viņu skaļo, ekstravaganto elku sankcionētā visatļautība, kas, starp citu, jau labu laiku ar visai agresīviem līdzekļiem tiek iedēstīta viņu ķermeņa jūtīgajā apakšdaļā kā modes trends un visu problēmu risinājums. Ja skatās no šīs puses, tad t.s. tradicionāliem nav izredžu; agri vai vēl viņi tiks iedzīti kaktā un labākajā gadījumā būs spiesti turpināt savu eksistenci kā nievājama minoritāte – arī tad, ja skaitliski viņu būs vairākums. Ja mūsu attieksme pret savu dzīvi un pienākumiem radības priekšā radikāli nemainīsies vistuvākajā laikā, tad šī vairāk vai mazāk normālā dzīve turpināsies, kamēr nomainīsies paaudzes. Tad normas piedzīvos daudz radikālākas metamorfozes, kādas mēs šodien pat nevaram iedomāties.

Starp citu, ļaunumam, ko nodara visa šī jezga ap seksuālām ačgārnībām, ir vēl otra, šobrīd cilvēku apziņai vēl samērā apslēpta seja, lai arī tā jau visur glūn - gan aizstāvju, gan protestētāju akcijās-, un manās acīs tā ir neizmērojami svarīgāka mūsu nākotnei par ārējiem draudiem. Tā ir īstas, cēlas mīlestības un draudzības profanācija, sevišķi bērnu un jauniešu apziņā. Jo vairāk tiek domāts, runāts, rakstīts un rādīts, teiksim, par pedofiliju un incestu, jo biežāk, redzot kādu vīrieti spēlējamies ar saviem vai svešiem bērniem, mums radīsies atbilstošas aizdomas; jo vairāk tiek aktualizēts perversseksuāļu fenomens, jo biežāk, redzot jauniešus vai meitenes draudzīgi apkampjamies, mēs neviļus nolaidīsim acis. Ir jāsaprot, ka šī inde tiek potēta mūsu zemapziņā no abām pusēm, jo te ir svarīgs nevis runātāju, rakstītāju un filmētāju nodoms, bet gluži vienkārši atkārtojumu biežums, kaislīgums un tēlainība, ar kuru šīs lietas tiek pasniegtas. Tieši ar daudzajiem emocionālu tēlu piesātinātajiem saukļiem šie jēdzieni un tēli jo dziļāk tiek iegremdēti cilvēku zemapziņā – vienalga, ko viņi par to domā - un

pie katras izdevības tie nelūgti uzpeldēs apziņā, apsteidzot tīrās domas un jūtas. Bez dziļas šī fenomena izpratnes mēs nespēsim tiem pretoties. Tieši par to reiz tikusi pausta satricošā patiesība: „Un tādēļ, ka netaisnība vairošies, mīlestība daudzos izdzīsīs”. Lūk, par ko es aicinu vispirms iestāties visus, kam rūp cilvēciska nākotne. Ar to es nebūt negribu aicināt ignorēt reāli notiekošo un nereaģēt uz to, es tikai aicinu uzstāties pārdomāti, nereklamējot provokatīvus plakātus masu medijos un sociālajos tīklos, bet stāties tam pretī ar Kristus mieru sirdī, par kuru viņš saka: „Savu mieru dodu jums, ne tā kā pasaule dod”, tas nozīmē – nomierinot ārējās vētras, nevis tās uzvandot vēl stiprāk.

Jūs varat teikt, ka es pārspīlēju vai nenovērtēju mums draudošās briesmas, ka jāturpina cīnīties, ka nedrīkst pieļaut, atkāpties, ka jābungo augšā arvien vairāk cilvēku, lai savāktu vairāk parakstu un, vērstoties pie varas turētāju sirdsapziņas, apturētu šī vājprāta triumfālo gājieni utt. Tāpēc es aicinu jūs uz mirkli pakāpties man līdzī garīgajā pasaulē, kurā antroposofija māca meklēt visa uz Zemes notiekošā cēloni, kā arī visu problēmu risinājumus, lai no turienes uzlūkotu radušos situāciju.

Pirms diviem tūkstošiem gadu cilvēce saņēma savas evolūcijas nākamo uzdevumu: mīlēt savu tuvāko, vienlaicīgi atstājot savu māti un citus asins radniekus, un sekot kādam, kurš „dara visu jaunu” – daudzkārt pārprasti vārdi! Un trešā būtiskā tēze šai sakarā ir: turpmāk „vairs nav ne jūda, ne hellēņa” jeb grieķa. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē vien to, ka pēc Kristus ienākšanas Zemes cilvēces attīstības plūsmā nedz asinsradniecībai, nedz nacionālai piederībai vairs nav izšķirošas lomas cilvēka attīstības un pilnveidošanās ceļā. Turpmāk izšķiroša kļūst viņa mīlestība pret ikvienu cilvēku, neatkarīgi no tā piederības ģimenei, ciltij, tautai vai rasei – tikai pret cilvēku kā individualitāti. Neapšaubāmi, tas attiecas arī uz asins radniekiem un tautiešiem, bet nu jau pavisam citādi – uztverot viņus kā patstāvīgas individualitātes. Acīmredzot tas, uz ko cilvēks šajā vēsturiskajā brīdī tiek aicināts, agrāk viņam nebija iespējams, tādēļ arī netika no viņa prasīts, bet tas, ka tagad tiek prasīts, nozīmē, ka tas kļuvis iespējams. Tātad, cilvēks saņem jaunu uzdevumu līdz ar spēju to izpildīt. Tam ir savas sekunsecences, proti, ja viņš atbilstoši neizmaina savu prātu, bet paliek pie ierastā, uzskatot par savējiem tikai savus radus un cilts piederīgos, visus pārējos uztverot kā ienaidniekus, tad viņš kavē visas cilvēces augšupeju – jo tālāk, jo vairāk. Vispārcilvēciskā mīlestība ir vienīgais spēks, kas var apvienot cilvēci harmoniskā kopienā, kurā katram būtu pienācīga vieta.

Tāds ir Dieva projekts, bet Dievam, kā zināms, ir pretspēlētājs, kurš arī grib būt dievs un radīt savu pasauli. Šo pretspēlētāju mēdz saukt par Dieva mērkaķi, jo, nespēdams radīt ko jaunu, viņš atdarina Dieva radību, bet spēj radīt tikai tās karikatūru – izkropļotu, banalizētu kopiju, kurā visas dievišķās īpašības iegūst pretēju raksturu: savstarpējās cieņas un atzinības vietā cilvēkus, kurus viņam izdodas savervēt, saista naidis un skaudība, saskanīgas sadarbības vietā viņu starpā valda konkurence un stiprāko vara pār vājākajiem, īstas mīlestības vietā – seksuālā visatļautība. Visaugstākā cilvēka spēja no gaišas pieres un jūtīgas sirds tiek novilkta zem jostas vietas. Lūk, te nu mēs esam ar nosaukto problēmu aci pret aci.

Labā vēsts ir tā, ka Dieva pretspēlētājam arī ir nolikta sava robeža, par kuru Mefistofelis saka Faustam: „Es esmu gars, kas ļaunu grib, bet vienmēr labu paveic.”

Kā to saprast? Dievišķā projekta „CILVĒKS” pamatā ir viņa brīvība, t.i., spēja pieņemt apzinātus lēmumus un rīkoties pēc labā gribā balstītas pārlicības. Tam ir nepieciešama spēja atšķirt garus, kas stāv aiz redzamām lietām un notikumiem. Šī spēja vairs netiek dota tāpat vien, tā ir apzināti jāizkopj pašam cilvēkam. Bet, tā kā cilvēki to nedara brīvprātīgi, viņi nonāk situācijās, kurās ir spiesti to darīt arvien vairāk – nu jau ik uz soļa. Un tad nāk estrellas un lunacekas, kuras, ja ieklausāties viņu un daudzu citu manifestu paustajās ačgārnībās, burtiski kliedz (pašas, protams, to nenojaušot): „Tas, ko mēs pieprasām, ir tikai mūsu visu degradācijas pēdējā konsekvence. Par ko mēs pēdējos simts gados esam pārvērtuši ģimeni? Kur ir mātes? Biznesā, politikā, vergu darbos vai kafejnīcās un diskusiju klubīņos. Kur ir tēvi? Pelna naudu, blenž televizorā vai žūpo. Kur ir bērni? Valsts aprūpē nu jau kopš ieņemšanas! Kur ir vecie ļaudis? Turpat. Un kas ir valsts, kāda tā ir šodien, ja ne šīs pasaules kunga bastions, kuru mēs arvien vēl akli pielūdzam kā elku un metam tam rīklē savas un savu bērnu dzīves, savu un pasaules nākotni! Kur ir jūsu slavētā Dieva radītā sabiedrības pamata šūniņa? Šai gaismā mūsu prasības ir daudz godīgākas par jūsu tukšo frazeoloģiju un aiz tās slēpto gara slinkumu, jo tās uzplēš samilzušu augoni un ļauj ieraudzīt, kas slēpjas zem liekulīgās dzīves virspuses”.

Es, protams, atkal pārspīlēju. Jūs teiksiet: gan jau netrūkst ģimeņu, kas attaisno šo vārdu. Lai tikai liek mūs mierā. Te gan jāsaprot, ka garīgajiem cilvēces vadoņiem, kuriem patiešām rūp cilvēces nākotne, ir cita „informācija” un cita „statistika”. Tie redz lietu kopsakarības un tendences un sūta mums virsū estrellas, lunacekas u.c., tādēļ ka vēl nav atmetuši cerības vest mūs pie prāta. Kad viņi, nedod Dievs, atmetīs ar roku, tad mēs varēsīm baudīt nāves mieru ar čipu pierē vai vēl kādā „Dieva tempļa” vietā.

Izteikusi savas pārdomas, es tomēr aicinu atbalstīt līdzcivēku iniciatīvas, kuri mēģina pretoties šai tendencei, kaut vai tādēļ, ka īstā, izšķirošā tautas atmoda vēl ir patālu, un šādas akcijas kalpo totālas sagrauves kavēšanai vismaz par soli, tādejādi vinnējot nedaudz laika. Bet, ja šis vinnētais laiks netiks izmantots dziļākai atmodai, ja mēs nejaudāsim paši pamazām uzņemties pilnu atbildību par savu un savu bērnu dzīvi, tad arī šie pūliņi visai drīz izrādīsies velti.

DZIMUMPROBLĒMAS CĒLONIS UN RISINĀJUMS

Visas izmaiņas cilvēces dzīvē – kā pozitīvās, tā negatīvās – ir saistītas ar tās attīstību un evolūciju, kas turpinās nepārtraukti un izvirza arvien jaunas prasības arvien jaunu apstākļu izpratnē. Būtībā var teikt, ka tās izmaiņas, kuras saprastas un īstenotas apzināti un brīvprātīgi, veicina cilvēces un cilvēku pozitīvo attīstību, turpretī nesaprastas, bet interpretētas uz veco domāšanas klišeju pamata, paveic gan visas cilvēces, gan atsevišķu cilvēku degradāciju. Tas pilnā mērā skar arī dzimumattiecību jautājumu.

Cilvēces evolūcijas process un uzdevumi

Īsos vārdos cilvēces evolūciju var aprakstīt apmēram šādi: sākotnēji cilvēks bija būtne, kurai piemita spēja vairoties autonomi, izdalot no sava ķermeņa jaunu, sev līdzīgu būtni, kā šodien to dara, teiksim, amēbas. Tālākā attīstība pieprasīja atbrīvot šajā būtnē vienu daļu iekšējā vairošanās spēka. Tas tika paveikts, radot divu dzimumu būtnes. Bībelē šis posms tiek tēlaini aprakstīts kā levas radīšana no Ādama ribas. Turpmāk cilvēce vairojās, abiem dzimumiem piedaloties radīšanas aktā. Atbrīvotais spēks tika novirzīts uz jaunas spējas izkopšanu, kas pēc ļoti ilga laika attīstījās par cilvēka domāšanas un pašapziņas spēju. Kad šī spēja, absolvējusi savu abstrakto stadiju, būs sasniegusi radoša spēka intensitāti, tā pārņems vairošanās funkciju, un ļoti tālā nākotnē cilvēks radīs sev pēcnācējus ar domas un vārda spēku. Dzimumorgānu un līdz ar to arī pašu dzimumu funkcija būs savu misiju izpildījusi.

To var ātri pastāstīt, bet dzīvē tas notiek lēni un pakāpeniski. Dzimumvairošanās sākumā jaunas būtnes ieņemšana notika gluži instinktīvi, sava veida miega stāvoklī. Rūdolfs Šteiners stāsta, ka ļoti senos laikos ieņemšana visiem cilvēkiem notika vienā gada laikā, jo tika izraisīta ar specifiskām izmaiņām atmosfērā. Tādēļ arī jaunas paaudzes dzimšana notika visiem vienā laikā. Šī fenomena atliekas mēs varam novērot vēl šodien - pavasarī dzīvniekiem. Tā vēl bija, tā sakot, nevainīga ieņemšana, jo cilvēki tajā piedalījās neapzināti. Ar laiku, apziņai kļūstot arvien skaidrākai, šis process ienāca cilvēku apziņā un pamazām tika pakļauts līdz ar apziņu augošā ego ietekmei. Cilvēks no dzimumattiecībām sāka gūt zināmu baudu – jo tālāk, jo vairāk. Kādu laiku tā vēl kalpoja vairošanās labā, taču tad arvien vairāk atdalījās no tās un kļuva par pašmērķi. Bet spēja, kas pārstāj kalpot pozitīvai attīstībai un kļūst par pašmērķi, neizbēgami degradējas – izvirst. Tā kļūst par ļaundabīgu spēku cilvēka organismā, kas pakļauj sev gan dvēseli, gan garu, kavējot to attīstību. Tas izpaužas, seksuāliem instinktiem sākot noteikt cilvēka jūtas un domas tik lielā mērā, ka pamazām morālās normas, godbijība, garīgi ideāli tiek arvien vairāk izstumti no cilvēku savstarpējām attiecībām un to vietā apziņā iesakņojas to tiešs pretstats: garīgās brīvības vietā nostājas patvaļa un visatļautības sajūta, mīlestības vietā – partnera izmantošana savu vēlmju un instinktu apmierināšanai utt. Tā rezultātā mēs jau šodien dzīvojam lielākoties ačgārnā pasaulē.

Sliktā vēsts ir tā, ka šo tendenci neviens nevarēs apturēt, tā ies savu ceļu tālāk un sasniegs pašlaik vēl neiedomājamu pakāpi, aptumšojot daudzu cilvēku prātus, degradējot viņu dvēseles un inficējot ķermeņus. Jaunās slimības, kas izplatās cilvēcē, runā skaidru valodu. Jautājums ir tikai: cik cilvēku ļaus šai tendencei sevi ietekmēt.

Bet, kā vienmēr, ir arī labā vēsts: Dieva dzirksts, kas reiz iedēstīta katra cilvēka dvēseles dzīlēs, nekur nav pazudusi, un tās „balss” nepārtraukti aicina atmodai: „Es stāvu pie durvīm un klauvēju...” Pastāv tikai šis viens jautājums: vai tu gribi to saklausīt? Pirms izdziedināt kādu slimo, Kristus viņam jautāja: „Vai tu gribi būt vesels?” Un, saņēmis viņa „jā”, turpināja: „Tad celies un seko man.” Tas tiesa, ka mēs visi esam zināmā mērā „slimi”, taču Kristus stāv pie katras dvēseles „durvīm”.

Sabiedrības atvēršanās atkarīga no atsevišķa cilvēka atvēršanās, un mēs katrs esam atbildīgs par savu tuvāko. Šodien nekas vairs nav viennozīmīgs. Katrs fenomens, lai kā tas izskatītos ārēji, pelna rūpīgāku pievēršanos un kompetentu skaidrojumu. Pašlaik mums vēl ir izvēles un rīcības iespēja: akli padoties pārāgras - faktiski uzspiestas, nevis pašu izcīnītas - brīvības kārdinājumam vai ieklausīties saprāta un sirdsapziņas balsī. Vēl šī sērga nav pārņēmusi visus. Patiesībā tādu vēl nav tik daudz, kā varētu šķist viņu skaļās pašreklāmas un antireklāmas dēļ. Turklāt jāsaprot, ka šajā grupā nokļuvušajiem cilvēkiem ir ļoti dažādi stāsti par to, kā tas noticis – no ciniskiem izvirdumiem līdz viņu nevainīgajiem upuriem. Viņu starpā var gadīties arī ne mazums tādu, kuri ir spiesti konfrontēt ar neizskaidrojamām parādībām savā organismā. Tā kā, aizstāvēt savu taisnību, var viegli kļūt netaisns pret citiem. Kāds gudrais ir teicis, ka, sitot velnam, jāuzmanās netrāpīt Dievam.

Ģimenes pamats

Šis cilvēces garīgās degradācijas process ir sācies dabiskā attīstības gaitā jau kopš t.s. Tumšā laikmeta jeb *kali-yuga* sākuma pirms aptuveni 5000 gadu. Bet pirms 2000 gadiem šis fenomens tika pirmo reizi pacelts cilvēku apziņā, proti, kad tiem tika izvirzīta radikāla prasība „mainīt savu prātu”, kas nozīmēja - līdzšinējam, Radītāja iecerētajam, cilvēces attīstības ceļam ir pienācis gals. Tas bija personības konsolidācijas un ar to saistītās ego pamošanās ceļš, kas Bībelē tiek attēlots stāstā par pazudušo dēlu. Lai sasniegtu patstāvību, cilvēkam bija jāaiziet no „Tēva mājām” un jāizbauda šīs pasaules prieki un bēdas, lai kādā mirklī atstātos un pieņemtu lēmumu atgriezties. Šī „atgriešanās” nav jāsaprot kā vienkārša grēksūdze un atgriešanās pie vecās dzīves mīloša Tēva apgādībā, bet kā dzīves norūdītas, nobriedušas individualitātes apzināta pievēršanās mūžīgām vērtībām, lai īstenotu tās uz Zemes. Bija pienācis laiks uzsākt jaunu ceļu, radikāli mainot virzienu. „Es daru visu jaunu!” – saka Kristus. Turpmāk cilvēki tika aicināti kopt un attīstīt vispārējo cilvēkmīlestību. Tāpat tika radikāli atceltas laulības asinsradnieku starpā, kas pirmskristīgajām tautām un ciltīm bija norma un kā tāda pilnībā pamatota, jo nodrošināja viņu saikni ar cilts vai tautas garu, kas par viņiem rūpējās, kamēr katram cilvēkam vēl nebija sava personīgā Es. To uz Zemes atnesa tikai Kristus. Turpmāk tuvās laulības kļuva destruktīvas un izraisīja jaunās paaudzes fizisku degradāciju. Tātad pie „jaunā” pieder tas, ka turpmāk ģimenei bija jābalstās divu individualitāšu mīlestībā, neatkarīgi no viņu piederības vienai vai otrai tautai - „Nav vairs ne jūda, ne hellēņa.” Līdz ar to arī dzimumattiecībām jāizriet no īstas, garīgas mīlestības kā tās kvintesencei un virsotnei. Ja tās pavada arī abu mīlētāju apzināts aicinājums jaunai dvēselei ienākt Zemes dzīvē, tad šādu aicinājumu uzklausa sevišķi augsti attīstītas dvēseles.

Dzimumu nākotne

Un tagad daži vārdi par to, kā tad notiek veselīga dzimumu izlīdzināšanās evolūcijas procesā.

Garazinātnes skatījumā cilvēks pamatā ir četrdaļīga būtne, kas sastāv no fiziskās miesas – vienīgās, kas ir redzama savā materiālajā izpausmē. Nākamā komponente ir – jau neredzams – t.s. dzīvības jeb ēteriskais organisms. Tas nodrošina šajā ķermenī dzīvības procesus: augšanu, dziedināšanu un vairošanos. Gan fiziskā, gan dzīvības organisma darbība patreizējā evolūcijas stadijā tiek regulēta, tā sakot, dabiski – bez cilvēka apzinātas līdzdalības –, un veido iedzimtības plūsmu.

Divi nākamie cilvēka aspekti ir astrālais organisms (to var apzīmēt arī kā dvēseli vai jūtu sfēru šaurākā nozīmē) un cilvēka Es jeb gars (viņa domāšanas un atmiņas spējas nesējs). Abi šie cilvēka aspekti pieder viņa individualitātei, kura, atkārtoti ienākot Zemes dzīvē, piemeklē, pat varētu teikt – pati veido, sev atbilstošu fizisko un ēterisko miesu un dzīves laikā strādā pie abu pilnveidošanas. Šiem abiem augstākajiem cilvēka aspektiem nepiemīt nedz nacionālas, nedz dzimuma pazīmes. Minētās īpatnības tajos izpaužas tikai pastarpināti.

Tātad, abās zemākajās „miesās” sakņojas arī cilvēka dzimumi, turklāt pretējie. Tā vīrietim fiziskais ķermenis ir vīrišķs, bet ēteriskais – sievišķs; sievietei tieši otrādi. Tas, protams, skan visnotaļ absurdi, taču, ja ņem vērā iepriekš teikto par cilvēces izcelsmi un tai iecerēto nākotni, tad šis „fenomens” kļūst saprotams kā tālā nākotnē sasniedzamas pilnības garantija. Nedrīkst aizmirst arī to, ka inkarnāciju gaitā individualitāte iemiesojas pārmaiņus vīrieša vai sievietes miesā.

Viens no cilvēces evolūcijas mērķiem ir viņa Es nostiprināšana, lai varētu pakāpeniski sākt pārvaldīt sava organisma funkcijas. Tas kļūs iespējams, ja pagaidām nepieejamās organisma sfēras ienāks viņa apziņā, kas arī pamazām notiek. Ja pirmskristīgajos laikos, kā jau teikts, atsevišķam cilvēkam vēl nebija sava Es, tāpēc viņš dzīvē paļāvās tikai uz grupas Es, ko uztvēra kā Dievu ārpus sevis, tad kopš laikmetu mijas Es piemīt katram uz Zemes dzīvojošam cilvēkam, ļaujot tam – atbilstoši savai attīstības pakāpei – apzināti ietekmēt savu jūtu jeb astrālo sfēru, strādājot pie kaislību ierobežošanas, emociju un instinktu savaldīšanas, tikumu izkopšanas utt. Savukārt kopš 20. gadsimta vidus visa cilvēce iesaļo nākamajā attīstības posmā, proti, kad Es jāsāk pārvaldīt arī ēterisko organismu. Šajā nolūkā ēteriskā sfēra arvien vairāk ienāk cilvēka apziņā. Lai šis process varētu notikt pozitīvi, cilvēces attīstības plūsmā tika iesēta garazinātne, kuras uzdevums bija sagatavot cilvēci šim svarīgajam solim.

Atcerēsimies, ka vīrietim ēteriskā miesa ir sievišķa, bet sievietei – vīrišķa. Ko tad šis atziņas gaismā nozīmē pretējā dzimuma ētermiesas ienākšana cilvēka apziņā? Tas nozīmē, ka vīrietis kļūst iejūtīgāks, maigāks, smalkāks, tverošāks. Atšķirībā no „īstā”, gluži instinktīvi dzīvojošā vīrieša viņu sāk interesēt māksla, dzeja, filosofija utt. Arī sievietē viņš meklē ko citu, nevis ārēju, instinktus kairinošu pievilcību. Tomēr viņa fiziskā vīrišķība paliek neskarta, tā tikai pārstāj spēlēt primāro lomu viņa iekšējā un ārējā dzīvē. Arī viņa garīgās spējas nekur nepazūd, tās tikai iegūst jaunas nianses un dziļumu.

Un kā mainās sieviete, ētermiesai aktivizējoties? Viņā mostas tieksme pēc patstāvības, vēlme pašai izprast lietas. Viņu vairs neapmierina akla pakļaušanās partnera uzskatiem un vēlmēm. Viņa grib tikt uztverta kā pilnīgi līdzvērtīga individualitāte. Par fizisko sievišķību jāsaka tas pats – tā paliek neskarta savās funkcijās, tikai atbrīvojas no gluži instinktīva automātisma un tiek apgarota.

Šādi abu dzimumu partneri joprojām papildina viens otru fiziski, turpinot kalpot cilvēku dzimtas tālākai pastāvēšanai, vienlaicīgi garā emancipējoties no savstarpējas dabiskās atkarības. Vienojošā saikne pārvietojas no fiziskās jomas dvēseliskajā, kur mājo tīra cilvēkmīlestība. Attiecības kļūst arvien apzinātākas, brīvprātīgākas un apgarotākas, abām individualitātēm ejot pilnveidošanās ceļu pie iepriekš noteiktā ideāla.

Tātad, ētermiesa dabiskā kārtā arvien vairāk izvirzās priekšplānā. Līdz ar to mainās cilvēka sajūtas, viņa domas iegūst jaunu virzienu, rodas jaunas intereses, jauni akcenti dzīvē un attiecībās. Ja šīs pārmaiņas varētu notikt netraucēti, ja mēs audzinātu savus bērnus mierīgā, cilvēciskā, mīlestības un atzinības caurstrāvētā atmosfērā, kalpojot viņiem par cienīgu paraugu; ja mūsu pusaudži savlaicīgi saņemtu garīgu palīdzību no saprotošiem vecākiem vai skolotājiem, tad šī attīstība notiktu pakāpeniski un veselīgi, saglabājot jaunībai piemītošo ideālismu, kas padarītu viņus imūnus pret visādiem kārdinājumiem.

Šis ir Radītāja mums iecerētais ceļš. Bet, kā jau teikts, Radītājam ir arī pretspēlētājs, kura misija ir nepārtraukti „jaukt kārtis”. Viņš dara to, izmānot zemapziņā mītošos dzīvnieciskos instinktus virspusē, izvelk tos, tā sakot, uz skatuves, ļaujot tiem spēlēt vadošo lomu cilvēka dzīvē, vienlaicīgi aptumšojot tā saprātu un atņemot spēju kontrolēt savas domas, jūtas un rīcību. Tāpēc sabiedrībā tiek glorificēts vīrieša-dzīvnieka un sievietes-palaistuves tēls, agresivitāte, cietsirdība; mediķi lobē seksa industrijas pakalpojumus, „ar sapratni” atbalstot perversas tendences, bērni kopš mazotnes tiek masu mediju un preses demoralizēti un radināti pie atbilstošas terminoloģijas, attēliem un uzvedības; normālas izpausmes tiek izsmietas, pasludinātas par novirzēm vai pat kriminalizētas. Līdz ar to cilvēka dvēsele tiek dezorientēta, tai tiek izsists pamats zem kājām, tiek sajaukti visi kritēriji, kā rezultātā tā kļūst pieejama visa veida kārdinājumiem un maldiem, jo vairāk, ja kādā brīdī tos pasludina par normu.

Varbūt tā ir labāk saprotams visu to ačgārnību cēlonis, kuras vērojamas dēļ aprakstītā fenomena neizpratnes. Un te iezīmējas faktiski vienīgais efektīvais līdzeklis, ar kuru var stāties pretī šai neapzinātajai, cilvēci stihiski pārņemošajai tendencei – patiesas un dziļas dievišķajā nodomā pamatotas zināšanas, kuru gaismā viss nostājas savās vietās un atrisina visas problēmas. Nav jācīnās ar vējdzirnavām, nav jāapkaro kārdinājumu upuri un kārdinātāju sacerētie likumi, bet gluži vienkārši jāapgaismo, jāapgaismo un vēlreiz jāapgaismo tos, kam ir ausis dzirdēt un acis redzēt. Pārējo paveiks tie, kas saredzēs un saklausīs.

Citādi – un te man gribas minēt krievu rakstnieka un filosofa Grigorija Pomeranca reiz izteikto patiesību: „**Velns sākas ar putām uz eņģeļu lūpām... Viss sabirst pīšļos – cilvēki un sistēmas, bet mūžīgs ir naida gars cīņā par tainīgu lietu, tādēļ ļaunumam uz Zemes neredz galu.**”

Citiem vārdiem, jebkāda fanātiska ļaunuma vai nepatiesības apkarošana kvalitatīvi nemaz neatšķiras no patiesības apkarošanas pretinieku pusē. Abos gadījumos tiek uzvandītas kaislības, kurās patiesībai nav nekādas iespējas gūt uzvaru.